

skillige Vanskeligheder med Hensyn til Udregninger og Udbetalinger. Det er jo mange Mennesker, det her drejer sig om, og der er mange Udregninger, der skulle finde Sted. En Lov, som træder i Kraft i Maj Maaned med tilbagevirkende Kraft, kan man ikke uden videre føre ud i Livet, alle disse Udregninger maa først have fundet Sted. Jeg vil derfor anbefale, at vi faa en Bestemmelse ind om, at Udbetaling skal foreløbig finde Sted efter de gamle Lønningsregler, og naar hver Minister for sit Omraade er naaet til Ende med Beregningerne, kan Efterbetaling foregaa efter den ny Lov, og hver Minister maa for sit Omraade have Lov til at fastsætte Tidspunktet, paa hvilket dette skal ske, dog at det ikke udskydes længere end til 1. Oktober. Lovens Gennemførelse skal selvfølgelig ske med Orden og Rimelighed. Som sagt, jeg mener, det er rigtigt, at Lønningsforbedringen gælder fra 1. April, og dette anser jeg for en Hovedbestemmelse ved Sagen. De øvrige Smaating er jeg ikke til Sinds at opholde mig ved.

Jeg skal med disse faa Bemærkninger udtale, at jeg slutter mig til de Forslag, som ere stillede enten af min Forgænger med Tilslutning af Udvalgets Flertal eller ogsaa af dette, og jeg anbefaler disse Ændringsforslag til Vedtagelse her i Tinget.

H. L. Jørgensen: Allerede ved Lovforslagets første Behandling udtalte jeg min Betænkelighed ved det paa Grund af de store Lønningsforhøjelser, det indeholder, og det er da naturligt, at disse Betænkeligheder ingenlunde ere formindskede, men tværtimod betydeligt forøgede siden. Det forekommer mig, at et mere uheldigt Øjeblik at vedtage en Lønningslov af saa vidtrækkende finansiel Betydning som denne, der har den største Betydning, noget Lønningsforslag nogen Sinde har haft, skal man lede længe efter. Det er et voveligt Skridt af Rigsdagen at gaa med til disse Lønningsforbedringer, just som vi staa overfor en Nedgang i vort Erhvervsliv, der ingen Udsigt har til Opblomstring foreløbig. Der er ingen Tvivl om, at Vedtagelsen af disse Lovforslag med de deraf følgende Konsekvenser vil medføre meget betydeligt formindskede Indtægter for Statskassen og forringe Statens Evne til i en nærmere Fremtid at vedtage humane Foranstaltninger. For mig staa det som et meget voveligt Skridt, og jeg har ikke turdet tage det Ansvar at være med til at indstille

dette Lovforslag til Vedtagelse under de givne Forhold.

Det er dels disse Betragtninger, dels det, at jeg har stillet Forslag i Udvalget, som ikke ere tiltraadte fra nogen Side, som har bevirket, at jeg ikke har kunnet tiltræde Udvalgets Ændringsforslag og heller ikke har ønsket selv at stille Ændringsforslag. Jeg maatte jo forudsætte, at de kun vilde faa Stemmer fra mig og mine nærmeste Meningsfæller. Jeg har netop undladt at stille Ændringsforslag af Hensyn til enkelte ærede Medlemmer af Flertallet. Jeg regner selvfølgelig ikke med de andre Grupper, thi dem har jeg aldrig kunnet komme overens med angaaende Lønningslovene, og jeg gad nok se det Regeringsforslag, som de ikke paa en eller anden Maade vilde overbyde. Det er af Hensyn til Flertallets Medlemmer, at jeg ikke har stillet Ændringsforslag, idet muligvis enkelte af disse ønske Ændringer mellem anden og tredje Behandling. Der er fremkommet mange Udtalelser i saa Henseende.

Der var, tror jeg, ikke et eneste Medlem af Flertallet, der talte ved Lovens første Behandling, som ikke udtalte sine Betænkeligheder ved de høje Lønsatser. Jeg kan saaledes nævne min ærede Sidemand (Lindø), det ærede Medlem fra Vordingborg (Carl Hansen), det ærede Medlem fra Skern (Ovesen) og flere andre. Men jeg vil særlig bede ærede Medlemmer slaa op i Rigsdagstidenden Sp. 1606—08 og se, hvad det ærede Medlem fra Viborg (Sveistrup) sagde ved den Lejlighed. Det ærede Medlem er Embedsmand, men talte ud fra et saa nøgternt, sundt, naturligt Syn, som tænkes kan. Det er de samme Betragtninger, der have dikteret min Stilling til Lønningslovene. Det er aldeles ikke ud fra et storagrarisk Synspunkt, som Socialdemokraterne have villet tillægge mig, at jeg har talt, men netop ud fra det Synspunkt, som det ærede Medlem fra Viborg den Gang anlagde, nemlig at vi skulle vogte os for at hæve en enkelt Klasse af Befolkningen stærkt paa de andre Samfundsklassers Bekostning.

Jeg har i Betænkningen angivet mine Grunde, hvorfor jeg ikke har kunnet gaa med Flertallet, og jeg skal tillade mig her i Salen nærmere at motivere dem. Maaske maa jeg dog til Indledning sige et Par Ord om det Kommissorium, der i sin Tid blev tilstillet Lønningskommissionen. Det forekommer mig, at dette Lønningsforslag